

jo nemlig den, at naar en Mand gaar fallit, indbrages ogsaa hans faste Ejendom under Boet, som har at sørge for, at Ejendommen sælges. Panthaberne maa finde sig deri. Dette har for det første til Følge, at de komme til at betale Skifteomkostningerne, og for det andet har det til Følge, at de blive nødsagede til at finde sig i et Bortsalg af Ejendommen paa en Tid, hvor det maaste er højest uehøveligt, at den sælges. Det første, Skifteomkostningerne, har meget stor Betydning, det er i Reglen 2 à 3 pCt., der bliver Tale om; og vel at mærke, disse 2 à 3 pCt. beregnes, som Tilfældet er i Øjeblikket med alle Gebyrer, efter Købesummen. Dette kommer naturligvis til at gaa ud over de sekundære Panthavere; men naar Følgen deraf er, at den sekundære Panthaber meget ofte er udsat for at se saa at sige hele sin Fordring opspist, eller i alt Fald for en meget stor Del blive opspist af Skifteomkostninger, fordi Ejendommen er dragen ind under Boet, og Boet sælger den. Det er en overmaade slem Ting, men endnu værre er det, at det ogsaa beror paa Boet, om Ejendommen skal sælges, om der skal gives Hammerslag. Det nytter ikke, at Panthaberne sige: Lad os bare beholde vort Pant i No, saa skulle vi nok klare os; Ejendommen har hidtil udredet Renter foruden Skatter og andre Afgifter, og det kan den ogsaa fremdeles; nu er det daarlige Konjunkturer, og naar en Ejendom kommer til Auktion, saa viser Erfaringen, at der langt fra bliver budt for den, hvad den er værd; kunde vi bare saa Lov til at beholde Ejendommen i Fred og No, saa skulde vi nok saa Beslighed til at afvikle Forholdene paa en mere tilfredsstillende Maade, end hvis den nu skal sælges. Det forekommer Udvalget utvivlsomt, at det er at gaa Panthaberne for nær, om man under disse Forhold vil tvinge dem til at lade Ejendommen sælge ved Boets Foranstaltning. Derfor have vi stillet Forslag, som gaar ud paa den Endring, at Panthaberne maa kunne holde deres Ejendom udenfor Boet; naturligvis maa de saa renoncere paa at saa Betaling af Boets øvrige Ejendomme, hvad der i Praxis ikke har saa meget at sige. Panthaberne kunne altsaa holde Ejendommen udenfor Boet, og naar Boet fra sin Side gør Paastand paa, at der i alt Fald skal forsøges en Auktion, for at det kan vise sig, om der ikke kan komme noget Overskud ud over Pantefordringen, til bedste for de løse Kreditorer i Boet, og Pantkreditorerne ikke kunne modsætte sig dette, saa er dog Forslaget affattet saaledes, at Boet ikke faar

Ret til at forlange, at der gives Hammerslag, naar der ikke bydes noget, der gaar ud over Pantkreditorernes Fordringer, og naar Pantkreditorerne ikke ønske, at der skal gives Hammerslag, i saa Tilfælde kan Ejendommen, naar Panthaberne ville det, gaa ud af Boet, saa have de den faste Ejendom helt, som de havde den fra først af. De kunne administrere og realisere den, saaledes som de mene, at det stemmer med deres Ret. Dette tror jeg, at alle praktiske Folk ville erkende for en ganske væsentlig Forbedring af det nuværende og som noget, der i høj Grad vil være Pantkreditorerne til Gavn, og jeg behøver ikke at minde om, at alt, hvad der gavner Panthaberne og altsaa gavner Realkreditorerne, ogsaa vil være til Gavn for Ejendomsbesidderne. Jo bedre Pantter, de kunne give i deres Ejendomme, desto bedre ville de være i Stand til at rejse Penge, og de kunne altsaa beholde deres Ejendomme og gøre dem saa nyttige, som de ville.

Det vil fremgaa af, hvad jeg saaledes har sagt, at der af de Endringer, vi have stillet, er adskillige, som sigte til, endog i meget høj Grad, at gøre Panthavernes Stilling gunstigere, end den nu for Tiden er. Men Udvalget har ønsket endnu at gaa et Skridt videre. Det maa jo nemlig erkendes, at det er overordentlig store Byrder, store Skatter og Afgifter, der hvile paa Omsetningsforholdene, og at disse navnlig blive trykkede, hvor der er Tale om Ejendommens tungne Realisation, altsaa deres Salg ved Tvangsauktion. Det er ikke uden Følge, at Sagsførerforeningen har gjort opmærksom paa, at det maa anses for at være i og for sig meget paakønnelsesværdigt, at Lovforslaget har søgt at begrænse de Salærer, som der kan skrives Regning paa fra Procuratorers og andre Mellemmænds Side, men naar alt kommer til alt, saa er det ikke saa meget Procuratorers eller Mellemmænds Regninger, der skue Omkostningerne op til et saa bethdeligt Beløb. Omkostningerne stige op til en stor Sum væsentlig paa Grund af, at Gebyrer og Afgifter til Statskassen ere saa overordentlig store paa dette Omraade. Man har gjort opmærksom paa, at særlig hvad Auktionsgebyrerne angaar, er der jo den Ejendommelighed ved den nuværende Ordning af Sportelreglementet af 1814 — det er altsaa en gammel Historie — at Auktionsgebyrerne ere meget større for smaa Ejendomme end for større. Auktionsgebyret beregnes med 2% af de første 1000 Kr., saa falder det ned til 1½% og saa til 1%, og først naar man kommer op til Summen paa 60,000 Kr., bliver Auktionsgebyret kun